

IGGY de GUY [Live in Phuket: Live on Lane] Volume 3.5

Sight – Story (Condition: Seaman)

Sight – Story เป็น Side Story ของ Life on Lane จะไม่ออกมาเป็นเรื่องยาว แต่จะออกมาในรูปแบบของเรื่องสั้นหลาย ๆ ตอน เนื้อหาของเรื่องจะมาจากเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงาน (เนื้อเรื่องหลักของ Life on Lane จะมาจากการพบเจอระหว่างการเที่ยว) ซึ่ง...

ผมชื่อ กาย อาชีพหลักของผมคือ การทำตัวบ้า ๆ บอ ๆ ไปวัน ๆ เพื่อค้นหาคำตอบให้กับตัวเอง (แต่ผมว่านะ ผมเจอคำตอบในชีวิตแล้วละ... อยู่ที่กรุงเทพ ๕ แต่จะได้กลับไปพบเมื่อตอนครบ 10 เดือน หรือจะโดนไล่ออกก่อนก็ต้องมารอลุ้นกัน) ในขณะนี้ผมทำงานอยู่ที่ PMBC: Phuket Marine Biological Center หรือ สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรทางทะเล ชายฝั่งทะเล และป่าชายเลน แม้ว่าจะดูเหมือนมีงานหลัก แต่จริง ๆ แล้วผมก็ทำตัวเป็น Freelance ใครมีอะไรให้ทำ ผมก็ทำไป... และในตอนนี้อ่านข้อความนี้อยู่... ไม่มีอะไรหรอก เขียนให้ลุ่นเล่น...

(ภาพนี้ถ่ายที่หาดบ้านโละน้ำ เกาะสาหร่าย รู้สึกว่าจะติดถ่ายภาพซิลลูเอตแล้วนะเนี่ย)

(มองจากหาดจะเห็นเกาะลังกาวิอยู่ไกล ๆ)

- เรื่องราวแห่งการค้นพบ -

ตัวตน

ผมอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่เรื่องหนึ่ง “ทศคิวิ” มันเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับหน่วยงานที่ทำการช่วยชีวิตคนอื่นซึ่งประสบภัยกลางทะเล แต่วิธีการที่จะเข้าหน่วยนั้น ไม่ง่ายเลย ต้องเริ่มต้นจากการสอบเป็นนักประดาน้ำก่อน (การที่จะสอบได้ชื่อว่าเป็นนักประดาน้ำนั้นก็ยากแล้ว) จากนั้นก็ค่อยสอบเข้าแข่งขันเพื่อเข้าสู่การเป็นทศคิวิ... เนื้อหาสำคัญของทศคิวิที่ผมอยากจะเล่าในส่วนนี้ มันเป็นส่วนเล็กนิดเดียวในเรื่อง แต่ผมว่ามันสำคัญมาก ๆ เนื้อหาของมันคือ...

การสอบเข้าหน่วยทศคิวิ เมื่อครบกำหนดเวลาสี่เดือนของการสอบ ผู้ใดที่สอบผ่านจะได้รับการทดสอบสุดท้าย การทดสอบนี้แม้ผู้สอบจะไม่ผ่านก็ไม่มีผลอะไร... การทดสอบที่ว่าคือ การเดินทางไกล 100 กิโลเมตร ... สอบเดินทางไกล สอบตกก็ไม่ใช่ไร แล้วจะสอบทำไม... เป้าหมายของการสอบคือ... การค้นพบตัวเอง ทุกคนในหน่วยทศคิวิจะรู้ดีว่าการทดสอบนี้จะบอกตัวเองได้ว่า... *ตนเอง คือใคร...*

จากเนื้อเรื่องข้างต้นที่ได้กล่าวไป ผมพบว่า... มันก็จริงนะ แค่มผมเดินทางมาทำงานที่ภูเก็ตได้แค่เดือนเดียว ผมก็รู้ซึ่งได้ทันทีเลยว่า “อยากทำอะไร” ไม่เข้าใจเหมือนกัน ทำไมอยู่กรุงเทพตั้งนานนนนมากกกแล้ว ให้ตายก็ยังไม่ออก อาจจะคลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าจะพบ แต่มันก็ยังไม่ใช่... แต่แค่มาที่ภูเก็ต... จริง ๆ แล้วไม่ถึงเดือนด้วยซ้ำ... ผมก็ค้นพบคำตอบเลยว่า อยากทำอะไร... คำตอบนั้นก็คือ การเป็นนักบริหาร และบริการข้อมูล...

นักบริหาร และบริการข้อมูล... ผมไม่รู้หรอกนะว่าชื่อนี้มันมีหรือเปล่า หรืออาจมีแล้วแต่เป็นชื่ออื่นที่มันเข้าท่ากว่านี้ แต่ช่วงมันเหอะ สมอผมมันคิดได้เท่านั้นจะทำได้... โลกในปัจจุบัน ข้อมูลข่าวสารถือเป็นสิ่งสำคัญ และยิ่งล้ำยุคไปมากเท่าไหร่ วิธีการ “สร้าง” และวิธีการ “สื่อ” ข้อมูลก็ยิ่งล้ำหน้าขึ้นมาเรื่อย ๆ ซึ่งอาจมีผู้ที่ “ตามทัน” และ “ตามไม่ทัน” ก็ได้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ทำการทดลองจนได้ข้อมูลมากมายมหาศาล ข้อมูลเหล่านั้นอาจเป็นตัวเลข ข้อความ หรืออักษรต่าง ๆ บ้าบอคอแตก... เราได้ข้อมูลตรงนั้นมาแล้ว นักวิทยาศาสตร์เข้าใจมัน แต่... คนอื่น ๆ ละ... ในจุดนี้ละ อะไรบางอย่างในหัวผมมันถึงได้จุดประกายขึ้นมา ถ้ามีข้อมูลอยู่ในมือ แต่สื่อออกไปไม่เป็น แล้วมันจะได้อะไร... สิ่งสำคัญของข่าวสารคือ วิธีการใช้สื่อที่จะสามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามที่มันเกิด และทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่มันต้องการ นั่น... คือสิ่งที่ผมอยากทำ... แค่อยากแปลงข้อมูล ใช้ตัวเองเป็นสื่อ พัฒนารูปแบบการนำข้อมูลมาแปรรูป บรรจุใส่ภาชนะที่เหมาะสม ก่อนที่จะส่งออกไปให้ผู้บริโภคเสพ... ใช้เวลามาหลายปี กว่าที่จะเข้าใจ ว่าอยากทำอะไร... นี่ก็คงเป็นอีกรูปแบบหนึ่งมั้งที่ว่า การเดินทางไกลทำให้ค้นพบตัวเอง

เนื้อหาในตอนนี้นี้คงจะไม่มีอะไรมากแล้วละ แต่มีคนแอบเสริมขึ้นมานิดนึงว่า “ลองเดินทางไกลไปต่างประเทศดูสิ คงได้ค้นพบอะไรมากกว่านี้แน่” อืม... น่าสนใจนะ แต่ ขอเงินด้วยครับ เหอ ๆ...

ครอบครัว

“ลูกกาย... ลูกกายมากับพ่อแม่” เสียงของชายแก่ ๆ คนหนึ่งที่เรียกกายให้ขึ้นรถจักรยานยนต์ จริง ๆ แล้วเสียงนี้มันควรเกิดขึ้นที่กรุงเทพ แต่... มันกลับเกิดขึ้นที่เกาะสาหร่ายจังหวัดสตูล...

สำหรับกายแล้ว คำว่าครอบครัว เรียกได้ว่าอาจจะไม่ได้มีความหมายกับเขาเลยก็ได้ อาจเป็นได้แค่ชุมชนแห่งหนึ่งที่มีประชากรชื่อว่า พ่อ แม่ ลูก น้ำ ยาย ญาติ และอื่น ๆ ตามแต่จะมี กายไม่เคยสนใจอะไรกับสิ่งเหล่านั้น มีพ่อแม่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมาย เพราะคิดว่าพวกเขาก็ดูแลตัวเองได้ แต่ไม่เคยคิดถึงคำว่า *ความสัมพันธ์*... ไม่รู้ว่าเพราะอะไร อาจเป็นเพราะสังคมในยุคปัจจุบันมันทำให้เขาเป็นอย่างนี้ หรือไม่นั้น ก็เป็นเพราะตัวเขาเอง

ใช้ชีวิตมาตั้งกว่านี้สิบปี ทำตัวน่ารักกับครอบครัวก็แค่ตอนเด็ก ๆ พอโตขึ้นก็เริ่มทำตัวออกห่าง และมีหลายครั้งที่คิดว่าจะอยู่มันไปทำไมที่นี่... อาจจะมีหลายครั้งที่กลับมาอยู่บ้านแล้วสบายใจกว่า แต่มันก็แค่นั้น พอตื่นเช้าขึ้นมาก็ทำตัวแบบเดิม ๆ ... ใช้ชีวิตไปวัน ๆ ไม่เคยสนใจอะไรในครอบครัวตัวเองเลย...

เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงเดือนธันวาคมที่ผ่านมา กายก็ยังทำตัวแหย ๆ เหมือนเดิม แม้กระทั่งตอนเปลี่ยนงาน กายก็ยังไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ครอบครัว จะไปทำงานที่ใหม่ จะบอกไปทำไม *เดี๋ยวก็กลับมาแล้ว* คิดได้แค่นี้ ถามว่ารู้สึกผิดมั้ย ก็รู้สึกผิด แต่... ก็ยังทำ

งานล่าสุดที่ทำอยู่ ปลายเดือนธันวาคมที่ผ่านมา กายได้ลงพื้นที่ไปทำงานที่เกาะสาหร่าย จังหวัดสตูล ลักษณะของงานคือการไปสอบถามชาวบ้านถึงการพบเจอโลมา และการออกทะเลไปสำรวจโลมากันจริง ๆ... แต่เนื้อหาของเรื่องราวนี้มันไม่ใช่ส่วนนั้น ส่วนสำคัญของเรื่องราวคือ บ้านที่กายได้เข้าไปอาศัย

บังสัน บุคคลสำคัญคนหนึ่ง... อาจเรียกได้ว่าเป็นคนที่ทำให้กายพบความสำคัญของครอบครัวก็ว่าได้ กายและคณะทำงานได้เข้าไปอาศัยชั่วคราวกลางวัน และข้าวเย็นที่บ้านหลังนี้ ระยะเวลาที่อาศัยรวมทั้งหมดก็ประมาณ 4 วัน... เกือบตลอดเวลา บังสันจะเรียกกายว่า *ลูก* และเรียกตนเองว่า *พ่อ* เสมอ... ทำไมหรือ ??... คำตอบมีง่าย ๆ ก็คือ หน้าตาของกายดันไปคล้ายกับลูกของบังสันนั่นเอง... เผอิญว่าในช่วงที่กายลงไปพื้นที่นั้นลูกของบังสันได้ไปเรียนหนังสือในพื้นที่อื่น... เห็นหน้ากายแล้วคิดถึงลูกชายผม คำพูดสั้น ๆ ง่าย ๆ ของบังสัน แต่ทำให้กายคิดไปมากมาย... *แล้วที่บ้านเราละ...* ทุกครั้งที่กายได้มาเหยียบที่บ้านหลังนี้ บังสันและครอบครัวจะดูแลอย่างดี มีหลายครั้งที่บังสันอยากให้กายพูดได้ตลอดเวลาเพราะจะได้เหมือนลูกเขามากขึ้นไปอีก แต่ในใจกายก็รู้สึกว่ ไม่อยากทำอย่างนั้น... มีหลายครั้งบังสันถึงกับถามกายว่ากาย *ลูก จะมาอยู่ที่นี่เลยมั๊ย* กายตอบได้ทันทีเลยว่า *ไม่* ไม่ใช่เพราะว่าไม่อยากอยู่ที่นี่ แต่... *บ้านผมอยู่ที่กรุงเทพ ครอบครัวผมอยู่ที่กรุงเทพ พ่อแม่ผมอยู่ที่กรุงเทพ ให้ตายยังไงผมก็ต้องกลับไปกรุงเทพ...* แม้แต่กายก็ยังไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงตอบแบบนี้ แต่มันก็ออกมาจากใจจริง ๆ นะ บางที คำว่าครอบครัวมันอาจฝังลึกอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งในใจของกายก็ได้ แค่นี้ก็ยังไม่รู้วิธีที่จะเอามันออกมาศึกษาเท่านั้นเอง...

งานนี้ต้องขอบคุณบังสันอย่างยิ่งยวด... บางที กายกลับไปบ้านครั้งนี้ อาจจะทำตัวน่ารักขึ้นกว่าเดิมก็ได้นะ...

(นี่คือสถานที่พัก เป็นเต็นท์ขนาดหนึ่งคนนอน ที่ตั้งอยู่ติดกับบ่อเลี้ยงเต่าของเกาะ)

ภาคใต้

ตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้เหยียบลงบนผืนแผ่นดินภาคใต้ ก็มองเห็นอะไรหลาย ๆ อย่างที่มันแตกต่างไปจากกรุงเทพโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นสภาพลมฟ้าอากาศที่มีลมแรงตลอดเวลา และฝนฟ้าคะนองไม่ได้... หาดทรายละเอียดขาว สวยงาม และทะเลที่มีสีฟ้าใสจริง ๆ... ภาษาถิ่นที่เคยพบเจอแต่ในภาพยนตร์ ก็ได้มาพบเจอในสถานที่จริง และต้องหัดพูดด้วย... แต่มีบางสิ่ง ที่หลังจากได้เดินทางมาที่สตูลแล้วจึงได้รู้สึกว่า เออ ! มันจริงแฮะ... มีอะไรบ้าง มาดูกัน

หน้าเหมือน... ตอนที่ผมอยู่ในกรุงเทพฯ นั้นไม่ค่อยมีใครทักว่าหน้าเหมือนคนนั้น คนนี้เลย อาจมีบ้าง แต่นั่นก็เป็นส่วนน้อย เพราะใช้ชีวิตมานานมากแล้วจึงมีคนทัก แต่... ที่ภาคใต้นี้ ทั้งที่ภูเก็ต และที่สตูล ต่างมีคนทักว่าผมหน้าเหมือนใครบางคนที่เขารู้จัก... เออละ คราวนี้เลยชักสงสัยแล้วว่า ตัวผมเองมีเชื้อได้อยู่หรือไม่ คราวนี้ได้มีการเปิดจดหมายเหตุการณ์แน่ ๆ เช็กประวัติครอบครัวตัวเอง... ยาวววว

ความสุขของภูมิประเทศ... ตรงนี้ชอบมาก จริง ๆ อยากถ่ายรูปมาให้ดูตั้งหลายครั้ง แต่ต้องเข้าใจว่าผมเป็นคนเมารถ ดังนั้นแค่พยายามจะตั้งกล้องให้ได้ก็แย่แล้ว แต่ถ้าใครเคยลงมาที่นั่นหรือคิดจะลงมาที่นั่นละก็นะ จะรู้สึกได้เลยว่าที่นี่ ภูเขาเยอะมาก ทุกครั้งที่ผมต้องเดินทางไปในที่ต่าง ๆ จะผ่านทั้ง ตรัง พังงา กระบี่ ช้างทางจะมีแต่ภูเขา ลักษณะเด่นของภูเขาที่นี่คือจะมีลักษณะคล้ายหน้าผาและมีต้นไม้ขึ้นเยอะมาก รวมกับมีเมฆฝนเกือบตลอดเวลา ดังนั้นจะรู้สึกว่าตัวเองนั่งรถวิ่งผ่านภูเขาที่มีทะเลหมอก... บอกไม่ถูกอะ ต้องมาเอง... แล้วอีกอย่าง บางทีนะตัดถนนเลียบเขา ตรงนี้จะรู้สึกเหมือนกับว่าไม่ได้อยู่ในประเทศไทย... ต้องลอง ๆ

มุขตลก... อันนี้ก็ชอบ ยิ่งถ้ากับพวกพ่อค้าแม่ขายนะ จะยิ่งเยอะเข้าไปใหญ่ ไม่เข้าใจเหมือนกันนะว่าเป็นอย่างไรกันทั้งภาคีเปล่า อะอะอะไร มีมุขมาอีกแล้ว... แต่บางทีมันก็ไม่ใช่มุขนะ มันจะคล้าย ๆ กับว่าพูดแซวเรื่อย ๆ เราทำอะไรพลาดนิดหน่อย กัดมาตลอด... ไม่รู้ว่าเพราะอะไรนะ แต่รู้สึกว่าเวลาไปซื้อของในภาคใต้นี้ ต้องมีรอยยิ้มกลับมาตลอดเวลา... ไม่เชื่อก็คงมาดูสิ...

สาวได้... ตรงนี้สำคัญ (อันนี้แค่หยิบมาพูดนะครับ ไม่ได้คิดอะไรเกินเลย... จริง ๆ นะ) *ตาม ผมยว น่ารัก และ ... ซี้เล่น* จากการเดินทางมาตลอด 1 เดือนในภาคใต้ นี่คือสูตรสำเร็จถ้าคุณไปร้านค้าใด ๆ ไม่ว่าจะร้านขายของ หรือร้านขายข้าวที่มีหญิงสาวชาวใต้อยู่ *คุณ*จะพบ แน่ ๆ แต่ที่สำคัญคือ... มีอยู่ร้านหนึ่งที่ผมไปเจอมาแล้วประทับใจมากคือ เป็นร้านขายข้าวแกงธรรมดา ๆ นี่แหละ แต่จะมีห้องน้ำแยกไปอีกคูหาหนึ่ง การที่จะเข้าห้องน้ำนี้ได้จะต้องผ่านเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มาทำการบ้าน และเฝ้าห้องน้ำแทนแม่ที่กำลังขายของ

“เข้าห้องน้ำเหรอจ๊ะ ?... เชิญเลยจ้ะ” ทุกครั้งที่เดินผ่านเข้าไป จะต้องได้ยินคำนี้

“นี่ ๆ ๆ ๆ ๆ จะไปไหน เข้าห้องน้ำเหรอจ๊ะ ทีหลังจะเข้าก็บอกด้วยนะ” เวลาตัวเองลืมหันหน้าห้องน้ำแล้วมีคนเข้าไป

“ขอบคุณจ้ะ แล้วเข้ามาอีกนะจ๊ะ” ทุกครั้งที่คุณออกมาจากห้องน้ำ พร้อมกับต้องรับไหว้เด็กคนนี้ด้วย...

เวลาเข้าร้านนี้... ผมรู้สึกว๊านแม่อ้าสอนมาดื้อ... ถ้าคุณมาดูเด็กกรุงเทพฯนะ ให้อายไปเลย เจอยากมาก แม่งแทบจะเล่นหัวกุกอยู่แล้ว ให้อายเหอะ

ป.ล. ใครชอบสาวสไตล์นี้ *ตาม ผมยว น่ารัก ซี้เล่น... ภาคใต้รอคุณอยู่ (ไม่ได้คิดอะไรจริง ๆ)*

คนใต้... ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรนะ แต่อาจจะเป็นในเขตที่ไม่ใช่ตัวเมืองด้วยมั้ง เพราะส่วนมากผมจะต้องเข้าไปพูดคุยกับชาวประมง คนใต้มีอัธยาศัยดีมาก ทุกครั้งที่ผมไปพูดคุยด้วย พวกเขาจะเชิญเข้าไปนั่งในบ้าน แคมบางที่ยังยกน้ำมาให้กินอย่างกับพวกผมเป็นแขก... คือต้องเข้าใจหน่อยนะว่า ผมเคยอยู่ในเมืองไม่ค่อยเจออะไรแบบนี้ พอมาเจอสิ่งเหล่านี้เข้าก็เลย... *ประทับใจอ้อ... ต้องลอง ๆ*

ภาษา... ตรงนี้ก็สำคัญ รู้สึกอยากให้เด็กไทยมาเรียนกันที่นี่... คนภาคใต้จะพูด *ร เวือ ล* ถึง *คำควบก* ล้ำ ชัดมากกก อยู่ในกรุงเทพฯจะไม่เจอคำเหล่านี้ออกมาอย่างถูกต้องจากเด็กไทย อย่าว่าแต่เด็กไทยเลย ผู้ใหญ่บางคนก็พูดไม่ถูกต้อง จะเจอพูดถูกก็แต่ระดับผู้บริหารขึ้นไปเท่านั้น... เค้าว่กั่นว่าคนสุพรรณมีการออกเสียงภาษาไทยถูกต้องมากที่สุด แต่ผมว่าการออกอีกซะนะ คงต้องยกให้คนใต้ละมั้ง

มีอะไรอีกอ่า... นึกไม่ออกแล้ว รอรอบหน้าละกัน

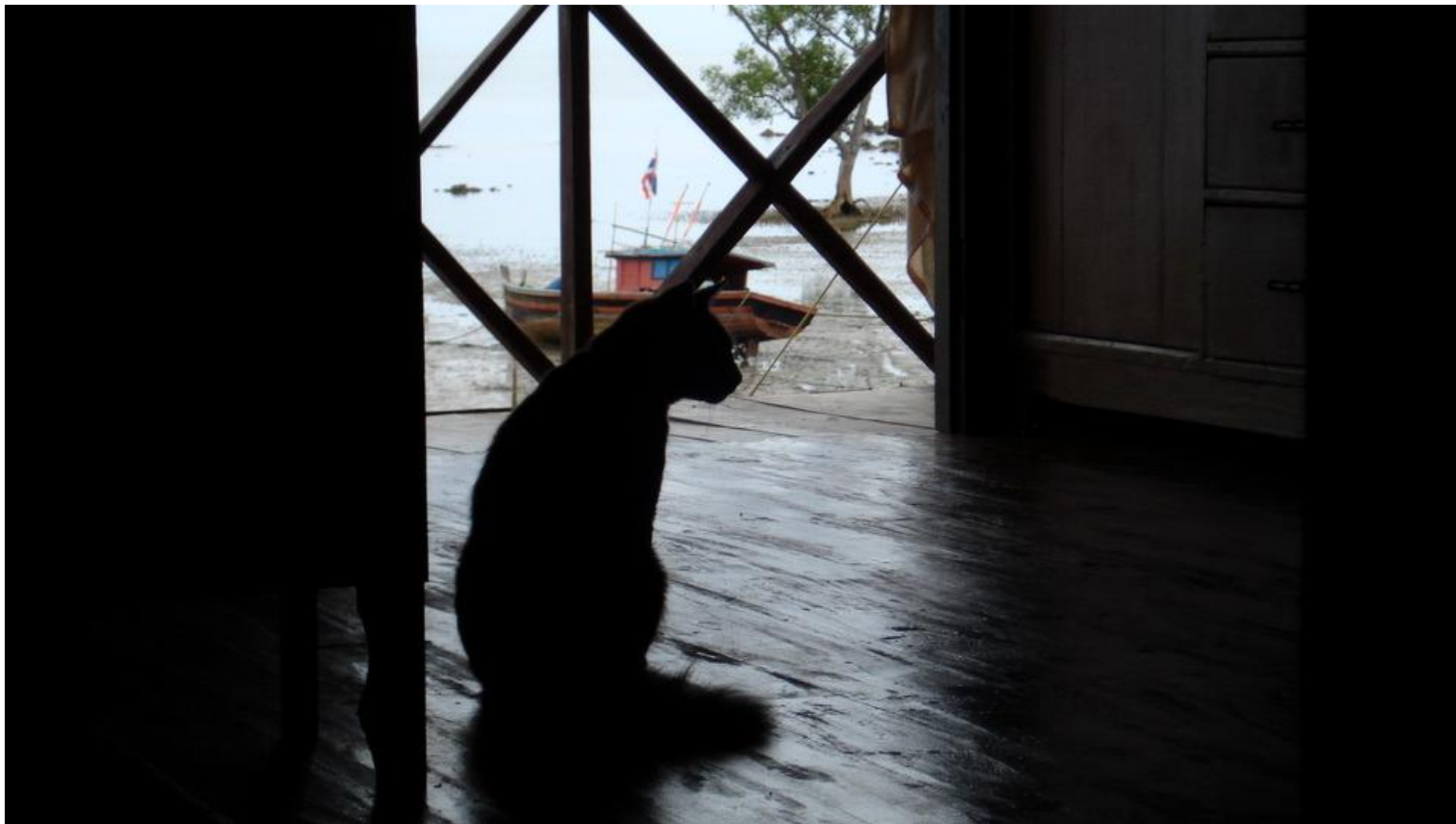
(แมวแถว ๆ นั้น ถ้าไม่บอกว่าเป็นแมวจะนึกว่าเป็นหมาจิ้งจอก)

(ประมวลภาพแมว)

(ชอบภาพนี้มากกก แต่กว่าจะถ่ายได้... เมื่อไหร่จึงจะหลับตานี้ย)

(ชอบภาพนี้จัง แต่กว่าจะถ่ายได้... มึงอยู่นิ่ง ๆ ได้มัย ในภาพเป็นแมวตัวเดียวกับแมวตัวที่แล้ว)

(แถวนี้คนเลี้ยงแมวเยอะมากกก แต่ไม่ค่อยมีหมานะ มีแต่ แมว ไก่ แพะ)

Dolphin Snap – Shot

การเดินทางมาทำงานในครั้งนี้ที่เกาะสาหร่าย จังหวัดสตูล พวกเรามากันเพื่อ *สำรวจโลมา* แต่การสำรวจมีวิธีการอย่างไรบ้างนั้น จะเล่าในลำดับถัดไป

ขั้นตอนที่หนึ่ง *การสำรวจทางบก* หรือการลงไปสอบถามจากชาวบ้านว่า เราจะเจอโลมาชนิดนี้ได้ที่ไหน เจอช่วงไหน *ลักษณะน้ำเป็นอย่างไร พบเจอบ่อยไหม* จากนั้นก็นำมาสรุปและนำไปกำหนดพื้นที่ในการสำรวจทางทะเลต่อไป

ขั้นตอนที่สอง *การสำรวจทางทะเล* หรือการลงเรือไปเพื่อสำรวจโลมาตามจุดที่ได้สอบถามมาจากชาวบ้าน... จะบอกเคล็ดลับอะไรให้บ้าง ถ้าอยากเจอโลมานะ ต้องออกเรือตอนที่ *น้ำขึ้น และ ไม่มีคลื่น* สองสิ่งนี้สำคัญมาก มีผลอย่างมากต่อการพบเจอโลมาในธรรมชาติ และเมื่อพบเจอแล้ว *ไม่ควรที่จะเดินเรือไล่ตามหลังโลมา แต่ควรที่จะเดินเรือขนานไปกับโลมาที่กำลังว่ายน้ำ* สิ่งเหล่านี้จะทำให้คุณใกล้ชิดโลมาได้มากยิ่งขึ้น... ว่าไปเยอะ แต่สถานการณ์จริงมันไม่ได้ง่ายเช่นนั้น...

การออกสำรวจโลมาในธรรมชาติ ลมฟ้า อากาศ ถือเป็นสิ่งสำคัญมากกกก เพราะ แคมป์คลื่นมานิดหน่อย อาจจะไม่เจอเลยก็ได้ หรือถ้ามีฝนตก เดินเรือก็ลำบาก แคมป์จะถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานก็ยากอีก และอีกอย่าง เราสามารถรู้ได้ว่าน้ำจะขึ้นตอนไหนด้วยการดูตารางน้ำ แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าตอนนี้ลมสงบ หรือฝนจะไม่ตก... ภาคใต้ไม่สามารถบอกคุณได้ ตอนเช้าฟ้าใส ตอนบ่ายอาจจะมีฝนได้ หรือเมื่อวานฟ้าใสมากก วันนี้อาจจะมีฝนก็ได้...

อย่างเช่นเหตุการณ์ในการออกสำรวจโลมารอบ ๆ เกาะสาหร่ายในวันที่ **25 ธันวาคม**ที่ผ่านมา... ทีมงานซึ่งประกอบด้วย พี่สะตือ ผู้ที่มีประสบการณ์มากที่สุดในการออกสำรวจโลมา และเป็น **Technician** ของทีม พี่อัมมรีย์ ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ **GPS** และการออกสำรวจโลมาทางทะเลของทีม พี่สายัญ พนักงานขับรถ และเป็นผู้เดียวที่พูดได้ และผม กาย เป็นผู้ซึ่งไม่รู้ *เย* อะไรเลย... ก็ได้ออกเรือกันไป... สภาพอากาศของเช้าวันนั้น เรียกได้ว่า... *แย่ที่สุด*... ฟ้าครึ้ม และมีลมแรง... มีการบ่นมาแต่แรกว่า *วันนี้จะเจอเหวอะ* แต่ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเราต้องออกไปกัน... เรือที่ใช้มีความเร็วประมาณเท่าไร ผมกะไม่ถูก แต่เราก็ดินทางกันไป... ชั่วโมงแรก พวกเราไม่เจออะไรเลย พี่อัมมรีย์ และผมต่างถือกล้อง **DSLR** ไว้ในมือคนละตัว พี่สะตือถือกล้องถ่ายภาพเคลื่อนไหว ส่วนบังสัน (จำได้ไหมเอ่ย) ถือกล้องสองทางไกลคอยมองในระยะไกล... ต่างคนต่างมองหา แต่ก็ไม่มีใครเจออะไร... ตลอดชั่วโมงที่ผ่านมามีแต่คลื่นและลม เจอชาวประมงบ้าง เจอแมงกะพรุนบ้าง แต่ไม่มีโลมา... เวลาเดินผ่านไป เราก็งงไม่เจอโลมา... *เฮ้ย ใจดีวะ ไปที่ไหนกันดี* คำพูดเหล่านี้จะออกมาตลอดเวลาที่เข้มนาฬิกาเดินผ่านไป ทำไม่ได้ ไม่เจอก็อยากเจอสุดสำหรับออกมาแล้ว... เราก็ต้องเดินเรือกันไป... เวลาเดินไปประมาณชั่วโมงครึ่งก็เหมือนชะตาเข้าข้าง... คลื่นเริ่มสงบลง ทุกคนเริ่มมีความหวัง แต่... ก็ยังไม่เจอโลมากัน จนมาถึงจุดหนึ่ง... ที่ขอบฟ้าไกล ๆ พี่สะตือก็ตะโกนขึ้นมาว่า

“โน่น !! ทางโน้น ๆ !!!” เสียงพี่สะตือตะโกนออกมาอย่างสุดตัว ผมเองก็ตกใจ แต่ทุกคนก็นหันไปทางที่พี่สะตือบอก

“จริงหรือพี่สะตือ ?” พี่อัมมรีย์ถามย้ำ

“จริง ๆ !!” พี่สะตือก็ตอบกลับด้วยความมั่นใจ และนายท้ายเรือในวันนั้น หรือผู้ใหญ่บ้านเกาะสาหร่ายก็ได้ขับเรือไปตามเส้นทางที่พี่สะตือบอก...

เมื่อไปถึงจุด... เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่สักพัก

“นั่นไง ๆ ๆ ๆ !!!” พี่สะตือตะโกน ผมก็มองไปตามเสียง... ภาพที่เห็นคือทากาบขาวของเรือมีโลมาว่ายผุดขึ้นมาอยู่หนึ่งตัว

“ตัวไหน ๆ !!”

“อืรวดี ๆ !!” โลมาอืรวดี หรือโลมาหัวบาตร ลักษณะพิเศษของมันคือ ปากหุบ หัวมน มีร่องระหว่างหัวกับลำตัว สีออกเทาดำ และมีครีบหลัง... เมื่อโลมาโผล่มาแล้ว ระบุตำแหน่งด้วย **GPS** วัดระดับน้ำด้วยโซนาร์ จากนั้น หน้าทีของผมนึก

เริ่มขึ้น... ถ่ายภาพโลมา... แต่ การถ่ายภาพโลมาอริระวดีนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะโลมาอริระวดีเป็นโลมาที่ขี้อาย ไม่ค่อยจะโผล่มาให้เห็นแบบเต็ม ๆ แถมเราก็ไม่สามารถเข้าไปใกล้โลมาพวกนี้ได้มากนักเพราะจะว่่ายหนีตลอด... การที่จะถ่ายภาพโลมาอริระวดีแบบซูมเห็นใกล้ ๆ ได้นั้นต้องใช้เลนส์ซูมไกลพอสมควร และที่สำคัญ ถ้ามองตามโลมาไม่ทัน ต้อง... เดาทางโลมาให้ ออก ว่ามันจะโผล่ขึ้นมาตอนไหน จุดไหน... กล้องตัวนี้ผมก็เพิ่งใช้ครั้งแรก... ถ่ายยากพอสมควร แต่ก็ถ่ายมาได้... โลมาอริระวดีกลุ่มนี้ ตอนแรกมีมาแค่ 3 ตัว แต่ยิ่งนานขึ้น ๆ ก็มีสมาชิกเพิ่มขึ้น ทำยสุดมีประมาณสิบกว่าตัว จริง ๆ มีหลายตอนที่กล้องภาพนิ่งไม่สามารถจับภาพได้ทัน เนื่องด้วยความอ่อนด้อยในฝีมือ... เช่นการผุดขึ้นมาเหนือน้ำแบบหงายท้อง หรือการว่ายน้ำผุดขึ้นมาเป็นหมู่คณะ... ด้วยการที่เพิ่งมาถ่ายภาพโลมาเป็นครั้งแรก ผมก็ตื่นเต้นเป็นธรรมดา แต่คนที่ตื่นเต้นยิ่งกว่าคือพีสะดี... ไม่เคยถ่ายภาพอริระวดีแบบนี้มาได้ก่อนเลย... ผมเองก็ไม่เข้าใจเท่าไรว่า แบบนี้ จากคำพูดของพีสะดีมันเป็นอย่างไรมาก่อนนะ ได้เป็นหนึ่งในคนไทยที่ได้ถ่ายรูปโลมาก็ดีแล้ว...

การถ่ายรูปโลมาก็จบลงไปด้วยพร้อมกับฝน... แม้จะเจอแค่กลุ่มเดียว... แต่จริง ๆ มีอีกกลุ่มนะ แต่ฝนตกซะก่อน เลยไม่ได้ตามไป... ก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี... เตือนหน้า โลมาเกาะสาหร่ายทั้งหลาย ไว้เจอกัน !!

ป.ล. ถ้าเป็นโลมาปากขวดนะ ขี้เล่นกว่านี้มาก มีกระโดดโชว์ตัวให้ดูเลย ถ้ารอบหน้าเจอจะถ่ายมาให้ดูละกันนะ

(บรรยายภาคตอนนั่งเรือส่องโลมา)

(ที่เห็นทางซ้ายคือพี่อัมมี่ครับ)

(ในภาพคือพี่สายัญ)

(ทางซ้ายคือบังสัน ทางขวาคือผู้ใหญ่น่าน)

(รูปโลมาอิระวดี จริง ๆ อยากจะเอาภาพโลมามาลงให้มากกว่านี้นะ แต่เผชิญว่าติดปัญหานิดหน่อย ไว้รอรอบหน้าละกัน)

ภูมิปัญญา

การลงมาทำงานที่สตูล นอกจากสำรวจโลมาแล้ว ผมยังมีอีกหน้าที่หนึ่งที่ต้องทำงานร่วมกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์... คือ การเก็บข้อมูลภูมิปัญญาของชาวบ้าน... ภูมิปัญญาสามารถแบ่งบอกได้ถึง วัฒนธรรม แนวคิด วิธีคิด และวิถีชีวิตของชาวบ้าน นั่นคือสิ่งที่น่าสนใจ รวมถึงการศึกษาวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาเหล่านั้นจากรุ่นสู่รุ่น... อยากจะยกตัวอย่าง ๆ ของภูมิปัญญาชาวบ้านในเกาะสาหร่าย เป็นภูมิปัญญาที่ผมโดนสั่งให้ไปเรียนมาด้วย... ภูมิปัญญาที่ว่าคือ วิชาดูหล้า...

วิชาดูหล้า ที่ผมรู้จักจะมีสองแบบคือ อย่างแรกการดำลงไปใต้น้ำแล้วฟังเสียงปลา ซึ่งสามารถแยกชนิด จำนวน ขนาด และตำแหน่งได้ อย่างที่สอง การใช้กระบอกไม้ไผ่แยงลงไปใต้น้ำแล้วฟังเสียง (แบบในหนังเลย)... ผมต้องเรียนแบบนี้... สามารถแยกได้ได้เลยว่า เสียงปะการังอ่อนเป็นอย่างไร เสียงปะการังแข็งเป็นอย่างไร เสียงกองหินเป็นอย่างไร เสียงปลาเป็นอย่างไร... และที่น่าทึ่งมากกว่านั้น (ในหนังสอนแค่วิชาดูหล้ามี 9 ชั้น) แต่ยังมีวิชาขั้นต่อของวิชาดูหล้าอีก !! น่อ น่อ (ไม่เข้าใจทำไมต้องทำเสียงแบบนี้) วิชาที่ว่าคือวิชา ดอหมัน... วิชาดอหมัน เป็นวิชาระบุตำแหน่งได้ทะเลโดยที่ไม่ต้องใช้ GPS สามารถระบุได้เลยว่า ตรงนี้เป็นปะการัง ถัดไปทางทิศนั้นเป็นอะไร และถัดไปอีกจะเป็นอะไร... ไม่หลงทาง... สุด ๆ ะ เจอพวกนี้เข้าไป... คอยดูนะ อีกสิบเดือน ภูจะเรียกปลาวาฬให้ดู เหม ๆ... แต่ต้องหาคนทำปิ่นใหญ่ กับโจรสลัดมาให้ด้วยนะ... อีกอย่าง... อูฐ กลับหเองนะ อยู่ภูเกิดไปส่งไม่ได้... ปกติเค้าก็กลับเองอยู่แล้ว จะไปยุ่งกับเค้าทำไมละ...ฮือ...

(หลัง ๆ ลองถ่ายภาพ Portrait ดู คนนี้คือป่าว ลูกอีกคนของบังสัน)

(ที่เห็นทางขวานั้นคือพี่สะตือครับ)

ภูมิปัญญาของผม

เป็นตอนต่อจากตอนที่แล้ว
มั้ง...

ภูมิปัญญา พอเห็นภูมิปัญญาชาวบ้าน ก็เลยนึกอยากที่จะสรุปภูมิปัญญาของตัวเอง

1. ชอบใส่ชุดดำ เนื่องจากซักง่าย และซื้อมาเป็นโหล... ประหยัดดี เสื้อตัวละ 69
2. ใช้โทรศัพท์สองเครื่อง สองเบอร์ เนื่องจากถ้าอีกเครื่องแบตหมด หรือเงินหมด จะได้ใช้อีกเครื่องได้ หรือถ้าหมดทั้งสองเครื่องก็...
3. มีสัญลักษณ์ประจำตัวเป็นรูปดาว สัญลักษณ์ขององเมียว ผู้ใดที่สำเร็จวิชานี้จะควบคุมจิตได้ดังใจ
4. ไม่ค่อยคิด เนื่องจากถ้าคิดจะคิดไม่หยุด จนบางทีก็ก่อปัญหาให้กับตัวเองได้
5. ถ้ามีเรื่องใหม่ ๆ มาให้ทำ จะชอบทำผิดก่อนเสมอเพื่อหาขอบเขตของมันและจัดการในภายหลังได้อย่างดี...
6. นิยมวางแผนก่อนทำการสิ่งใด และใช้ Image Training เกือบตลอดเวลา เพื่อหาความเป็นไปได้ และจะได้รับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างดี... ถ้ามีเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปอย่างที่คิดก็...
7. ชอบการเขียนมากกว่าการพูด เพราะเราจะสามารถทบทวนสิ่งที่เราอยากจะสื่อออกไปได้ดีกว่า แต่บางทีก็เขียนไปแบบไม่ได้คิดเช่นกัน
- 7.5. การเขียนมันออกมาจากสมอง ผ่านหัวใจ ส่งไปที่แขน ผ่านต่อมที่มือ ปล่อยให้ช่วยประคอง ก่อนที่จะสื่อออกมาผ่านตัวอักษรโดยมีกระดาษเป็นตัวกลาง
8. เดี่ยวนี้ใส่แว่นตลอดเวลา เพราะรู้ว่าใส่แล้วตัวเองจะหน้าซอพท์ลง
9. ชอบคำพูดคำนี้ “ผู้เชี่ยวชาญนั้น เชี่ยวชาญในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว ไม่ได้เชี่ยวชาญในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น”
ดังนั้นอย่าหวังว่าจะมีใครทำถูกได้ตลอดเวลา
10. ชอบกินไอศกรีม รู้ว่าทำให้อ้วน แต่มันก็ทำให้รู้สึกว่าการนี้ยังมีอะไรดี ๆ อยู่
11. มีถุงทิ้งปิ่นดัดตลอดเวลา เพราะมันคล่องตัว และเหมาะกับการปั่นจักรยานดี
- 11.5 ถุงทิ้งปิ่นที่มีอยู่ตอนนี้จะมี Accessory bags เยอะขึ้นเรื่อย ๆ
12. ไม่รักเด็ก เพราะไม่ใช่นางสาวไทย
13. ชอบทำตัวปัญญาอ่อน เพราะทำแล้วมันสบายใจดี
14. ต้องมีความรู้ทางด้านวิชาแพทย์ติดตัวไว้ เพื่อรักษาตัวเองและคนรอบข้าง
15. นึกไม่ออกแล้วอ่า... ไร่นึกออกแล้วจะมาเขียนให้ใหม่

ป.ล. ผู้ใดมีภูมิปัญญาแบบไหนมั่งก็แบ่งปันกันได้นะ

(ที่เห็นนี้ไม่ใช่หอยนะ แต่เป็นปูเสฉวน... ที่หาดนั้นเยอะมากกก)

(แบบนี้ละ ตัวเล็ก ตัวน้อย)

(ตัวใหญ่ ๆ ก็มี)

(มีความหมายอะไรเปล่า... ไปตายกันเอง)

หมดแล้วมั่งสำหรับ Life on Lane 3.5... ต่อไปจะเป็นอะไรนั้นก็แล้วแต่สิ่งที่จะผ่านเข้ามาในชีวิต

ป.ด. การรักคนอื่นเป็นเรื่องง่าย สิ่งที่ยากคือ การรับความรักนั้นต่างหาก นี่คือสัจธรรม

IGGY's Work 01/01/2009
May the force be with you.

(ภาพตอนกำลังนั่งชั้ปุ่มาอยู่เลย... เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกอะไรบางอย่าง ไม่ได้เห็นภาพตัวเองยืมนานแล้วนะ...)